

„Нето можъ вѣчь да пѣжъ.“
 Тосъ чясъ сега свирка писна, —
 Извѣсти ни и стомаха, —
 Единъ момакъ ни замиха.
 Готви бѣхъ дестѣхъ овна.
 Така ній ся привудихме,
 Чючюрчето оставихме;
 Бързо ній ся подканихми,
 Въ гарнизона отпавихми.
 Камъ дружина катъ вървахме,
 Буенъ огънь заглѣдахме:
 Въ малко врѣмя тамо бѣхми, —
 Меризмата угадихме.
 Много момци огладнели,
 Околъ огънь насядалъ:
 Вакли овни си вѣртяхъ,
 На шишове ги печяхъ;
 Припряно си говорѣхъ,
 Отъ чясъ на чясъ озѣртахъ:
 Насъ че идимъ тѣ съзрахъ,
 Сички вѣвъ мигъ наставахъ.

 VI.

. на нощъ.

„— Помози Богъ, момци!“
 „— Далъ ти Богъ добро, Войводо!“ —
 Така той ги поздрави; —
 Извикахъ сички гордо.